

مولوی غلام رسول عالمپوری رحمۃ اللہ علیہ

مولوی غلام رسول رحمۃ اللہ علیہ 1849ء وچ پنڈ عالم پور تحصیل دسوپہ ضلع ہوشیار پور پیدا ہوئے۔ آپ دے والد داناں میاں مراد بخش سی جیہڑے قوم دے گجر سن۔ مولوی غلام رسول نے مدھلی تعلیم مولوی حامد کولوں حاصل کیتی۔ فیر پنڈ غازیاء دے مولوی محمد عثمان کولوں اُردو، فارسی تے عربی پڑھی۔

جدوں سلوک دیاں منزلاں طے کرن دا خیال آیا تے درگاہ حضرت نظام الدین اولیاء دتی دے سجادہ نشین دے مرید ہو گئے تے اوہناں کولوں روحانی فیض حاصل کیتا۔

کچھ عرصہ پنڈ میر پور وچ مدرس دی رہے۔ فیر ملازمت چھڈ کے مسیت دی امامت تے حکمت اختیار کر لئی۔ 1873ء وچ احسن القصص ورگہ شاہکار تخلیق کیتا۔ ایس توں اڈداستان امیر حمزہ، سستی پٹوں، تے درد بھریاں چٹھیاں لکھیاں۔ آپ دے کلام وچ ہجرتے فراق دے باتھڑچدے نیں۔ آپ نوں عربی تے فارسی زبانان اُتے عبور حاصل سی۔ ایس لئی آپ پنجابی قصیاں وچ جتھے موزوں سمجھدے سن عربی تے فارسی دے لفظ استعمال کردے سن۔ ایہو وجہ اے پئی آپ دے کلام وچ عربی تے فارسی لفظاں دی ورتوں بوہت زیادہ اے۔

آپ دے کلام وچ فصاحت، بلاغت، اُج خیالی تے روانی سمجھ موجود اے۔ آپ نے 1892ء وچ وفات پائی تے اپنے پنڈ عالمپور وچ ای دفن ہوئے۔ آپ دے کلام وچ منظر نگاری، جذبات نگاری، تے کردار نگاری توں اڈ جزئیات نگاری دے نچے نمونے ملدے نیں۔ آپ قادر الکلام شاعر سن۔ زبان تے بیان اُتے عبور رکھدے سن۔

حضرت یوسف علیہ السلام اپنی ماں دی قبر تے

قبر یوسف دی مادر سندی راہ وچ ظاہر ہوئی

اچھلیا دل رویا یوسف دا دیکھ میرا دکھ مائی

دیکھدیوں جے درد میرے نوں جھل نہ سکدی غم نوں

دل پتھر پھٹ پڑے ہووے میرے دیکھ الم نوں

دکھ میرے دے لئے دور دراڈیاں واٹاں

دل پُر غم تن دکھیں بھریا جگر بلیدیاں لاٹاں

اے مادر فرزند تیرا میں جو نازاں وچ پلپا

پر دیسیاں دے پنڈھ دوراڈے ظلموں بدھا چلپا

میں وچ گود تیری سکھ پائے دکھ پئے آج بھارے

دید پدر تھیں طالع نئے وچھڑ گئے پیارے

پردیسیاں وچ نہ لے چلے مینوں لوک پرانے
 ہو پر دیسی میں تڑ چلیا درد جگر نوں کھائے
 اے مادر میں تڑیا جاندا میریاں تہند مہاراں
 ناقد بھرے قدم دل دُکھیں بھری غماں دیاں بھاراں
 دیکھ میرا دکھ چھیکو واری میں مڑ ملنا ناہیں
 خاک قدم تھیں گئی نصیبوں زار رویاں آہیں
 ایہناں مکانات تے مڑ میری پھیر نہ ہونی پھیری
 تین نہیں مڑ دے میرے خاک قدم پر تیری
 تربت پاک تیری دی دیدن میتھیں پئی پریرے
 کیہ جاناں میں ہوں میرے کس دھرتی وچ ڈیرے
 واہ دردا میں چھوڑ سدھاناں توڑ اجڑا صبر دے
 ایہہ گل بول شتر تھیں جھڑیا قدماں وچ قبر دے
 دیکھ مائی میں سنگل گل وچ ہتھ پیاں ہتھکڑیاں
 بنجھ سٹایا پکڑ شتر تے گھت پیراں وچ ہڑیاں
 نال فریب پدر تھیں مینوں جنگل ویر لیائے
 ویر کمائے دکھ پچائے قہر غضب سر چائے
 ماریا مینوں ویریاں واٹوں تے دتیاں ایذاں
 کچھ جنگل وچ کنڈیاں اندر پکڑ چیراں لائیاں
 کر ننگا وچ کھوپے سٹیا اُتوں سنگ چلائے
 کردا ناں پردیسیاں تاکیں ہوندے مل سدھائے
 دیکھ مصیبت جو میں گزری میں چلیا کنعانوں
 آج وداع ہُن خبر نہ اُٹے کیہ سر پوے جہانوں